"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ତେବେ ମନ ଭିତରେ ଅପାର ଖୁସୀ ରହିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଏହି ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଭୋଜନ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ହଜମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲ୍ କର୍ମ କରି, ଛି, ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ବିକାରୀ ହୋଇ ପୁଣି ଶ୍ରେଣୀରେ ଆସି ବସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ହଜମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମୁଖରେ କଦାପି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନୁବାଚ କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଭିତରେ ଭିତରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଉଥିବ । ସେମାନେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେ କେଉଁ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ବାବାଙ୍କର ମହିମା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କରିବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି ସତ୍ ଶିବବାବା, ସତ୍ ଶିବ ଟୀଚର, ସତ୍ ଶିବ ଗୁରୁ । ସେ ତ' ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ସତ୍ୟ ଶିବବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ଆମେ ପିଲାମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଏକମତ ହେଉଛୁ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ, ତୁମର ସେତେ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ଆମେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ହେଲେ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଦେଉଛନ୍ତି - ହେ ସନ୍ତାନଗଣ, ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବଦଳରେ ଏହି ଦୁନିଆର ପ୍ରଭାବରେ ଆସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ, ତାଙ୍କର ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ । ଶ୍ରୀମତ କ'ଣ ଶିଖାଇଥାଏ? ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ବାବା ରାଜପଦ ପାଇଁ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାର ଅଛି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି କଥାରେ ସାମ୍ନା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ନିଜକୁ ସେବାଧାରୀ ଭାବି ଅହଂକାରୀ ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି କେଉଁଠି କେଉଁଠି ହାରିଗଲେ ନିଶା ଛାଡିଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ମାତାମାନେ ତ କିଛି ପଢ଼ିନାହଁ । ପଢିଥିଲେ ତ ଚମତ୍କାର କରି ଦେଖାଇଥାଆନ୍ତ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁଣି ପାଠୁଆ କିଛି ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ କୁମାରୀମାନେ କେତେ ନାଁ କରିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲ । ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଥିଲ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସୀରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ତ ଦେଖ ପାଇ ପଇସାର ପାଠପଢାରେ ଜୀବନକୁ ବି ସମର୍ପିତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ ତୁମେ ଗୋରା ହେଉଛ ପୁଣି କଳା ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆରେ କାହିଁକି ମନ ଲଗାଉଛ । ଏହି ଶ୍ମଶାନ ରୂପୀ ଦୁନିଆରେ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନ ଲଗାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ନର୍କକୁ ଯିବା । ବାବା ଆସି ନର୍କରୁ ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ତଥାପି ମୁହଁ ନର୍କ ଆଡକୁ କାହିଁକି କରି ଦେଉଛ । ତୁମର ଏହି ପାଠପଢା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ଏହାକୁ କୌଣସି ଋଷି-ମୁନି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନା କୌଣସି ଶିକ୍ଷକ, ନା ଋଷି-ମୁନି ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ । ବାବା ତ ପିତା-ଶିକ୍ଷକ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆର ଗୁରୁମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ଏପରି କୌଣସି କଥା କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଦୁନିଆର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଶୁଣାଉଛୁ । ସେମାନେ ତ ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ହିଁ ଶୁଣାଇବେ । ବାବା ତୁମକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଶିକ୍ଷକ ଭଲ ନା ସେ ଶିକ୍ଷକ ଭଲ? ସେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଠାରୁ ତୁମେ କେତେ ବି ପାଠ ପଢ, କେତେ ରୋଜଗାର କରିବ? ତାହା ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ । ପାଠ ପଢୁ ପଢୁ ଯଦି ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଯାଉଛି, ମରିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ପାଠପଢା ଶେଷ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଏହି ପାଠପଢା ଯେତେ ବି ପଢିବ, ତାହା ବ୍ୟର୍ଥରେ ଯିବ ନାହିଁ । ହଁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନ ଚାଲି କିଛି ଓଲଟା କାମ କରିଦେଲ କିମ୍ବା ତଳକୁ ଖସିଗଲ ତେବେ ଯାହା ପଢିଥିବ ତାହା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ, ଏହି ପାଠପଢା ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ତଳକୁ ଖସିଗଲେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ କଳା ମୁହଁ କର ନାହିଁ । ଏଭଳି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କଳାମୁହଁ କରି ଛି-ଛି ହୋଇ ପୁଣି ଆସି ବସି ଯାଇଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର କେବେହେଲେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହଜମ ହେବ ନାହିଁ । ବଦ୍‌ହଜମୀ ହୋଇଯିବ । ଯାହା ଶୁଣିବ ତାର ବଦ୍‌ହଜମୀ ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ମୁଖରେ କାହାକୁ କିଛି କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନୁବାଚ କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ତା' ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ଯଦି ନିଜେ ହିଁ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିବେ । ନିଜ ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେବ ନା! ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଅମୃତ ପିଉ-ପିଉ ବିଷ ଖାଇଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ

ଶହେଗୁଣା କଳା ବା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ହାତ ଗୋଡ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କର ସଂଗଠନ ତ ବହୁତ ମଜବୁତ ହେବା ଦରକାର । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଉ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସାମ୍ନାରେ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ, ଗୋଟିଏ ଭାଷା, ଶହେ ଭାଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ଥିଲା । ସେହି ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟର ହିଁ ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଶହେ ଶତକଡା ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ଥାପନା ଏବେ ହେଉଛି । ତୁମେ ଦେଖାଉଛ ଯେ ବିନାଶ ପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟଯୁଗ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ଭାଷା, ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ପୁନଃ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସରକାର ମଧ୍ୟ ଏହା ଚାହୁଁଛି ନା । ସ୍□ର୍ଗ ହୋଇଥାଏ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ କ'ଣ ନର୍କବାସୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ଦ୍□ାପର-କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ କଳିଯୁଗୀ ନର୍କବାସୀ ଥିଲ,ଏବେ ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେଉଛ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗରେ ପରିଣତ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ସାହାସ, ସଂଗଠନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍ର ନେଇଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ବହୁତ ଭଲ । ଏଥିରେ ଲେଖି ଦିଅ ଯେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ ଶିବବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହିପରି ଭାବେ ବଡ-ବଡ ଅକ୍ଷରରେ ବଡ-ବଡ ଚିତ୍ର ହେଉ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ଛୋଟ ଚିତ୍ର ପସନ୍ଦ କରିଥା'ନ୍ତି । ଆରେ, ଚିତ୍ର ତ ଯେତେ ବଡ ହେବ ସେତେ ଭଲ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଭଲ । ଏଥିରେ କେବଳ ଲେଖିଦିଅ ଯେ ଜଣେ ହିଁ ସତ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବବାବା, ସତ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ଶିକ୍ଷକ, ସତ୍ୟ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଅକ୍ଷର ଲେଖିବ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଝିବେ ଯେ ପରମାତ୍ମା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ସେ ଟିଚର କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ଜ୍ଞାନ ତ ନାହିଁ ନା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଟିଣ ସିଟ୍ ଉପରେ ତିଆରି କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାଗାରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିବା ଦରକାର ଯେ ଏହାର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରି ବାକି ସବୁ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ । ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କର ସର୍ବଦା ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଛୋଟ-ଛୋଟ କଥାରେ ଜଣଙ୍କର ମତ ଆଉ ଜଣଙ୍କ ମତ ସହିତ ନ ମିଶିବା ଯୋଗୁଁ ଶୀଘ୍ର ବିଗିଡି ଯାଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ତ ହୋଇଥାଏ । କିଏ କେଉଁ ଆଡକୁ ଆଉ କିଏ ଆଉ କେଉଁ ଆଡକୁ, ପୁଣି ସଂଖ୍ୟା ଗରିଷ୍ଠତାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥାଏ, ଏଥିରେ ବିରକ୍ତି ବା ନାରାଜ ହେବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ରଷିଯାଆନ୍ତି । କୁହନ୍ତି ଆମ କଥା ମାନିଲେ ନାହିଁ । ଆରେ, ଏଥିରେ ରଷିବାର କ'ଣ ଅଛି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି କରିଥା'ନ୍ତି । ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତି ହୋଇ ସମସ୍ତେ ରୁଷୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ରାଗୁଛନ୍ତି, ରଷିବେ ବା କ'ଣ - ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପିତା ସ୍□ର୍ଗର ରାଜତ୍□ ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ଉପକାର କରୁଛି । ତୁମେ ପୁଣି ମୋର ଅପକାର କରୁଛ । ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନିଶା ରହିଥାଏ । ଏହା ନାରାୟଣୀ ନିଶା ଅଟେ । ଏଭଳି କ'ଣ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ କି ଆମେ ତ ରାମ-ସୀତା ହେବୁ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ତୁମେ ପୁଣି ରାମ ସୀତା ହେବାରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛ, ସାହାସ ଦେଖାଇବାର ଅଛି ନା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ବିଲ୍କୁଲ୍ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇଲ ତେବେ ମଲ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ଘାଟା ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତ ସ୍□ର୍ଗର ସୁଖ ମିଳୁଛି ତେବେ ଆମେ ନର୍କରେ କାହିଁକି ପଡିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସ୍□ର୍ଗରେ ଥିଲ ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । ଏବେ ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ତୁମର ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ । କେହି ବି ନିଜକୁ ଦେବତା ଧର୍ମର ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଯଦି ନିଜ ଧର୍ମକୁ ନ ଜାଣିଲେ ତେବେ କ'ଣ କୁହାଯିବ । ହିନ୍ଦୁ କୌଣସି ଧର୍ମ ନୁହେଁ । କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କାଳର କାଳ ଏବେ ଆସିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ । ବାକି ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢିବେ ସେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବେ । ଏବେ ଘରକୁ ଚାଲ । ଏଠାରେ ରହିବା ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲି ବହୁତ ଆବର୍ଜନା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ତ ଏହିପରି କହିବେ ନା । ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ଯିଏକି ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲ, ଏବେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛ । ଲଜ୍ଜା ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିଛନ୍ତି ନା । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ତ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଖୁସୀର ପାରଦ ଚଢୁ ନାହିଁ । ବାବା ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ ରାଜଧାନୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ସାଧୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ । ସେମାନେ ନା ନିଜକୁ, ନା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ । ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ତ ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପ୍ରତି କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ କି ମୋତେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍□କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସେ କ'ଣ ନ କରିପାରିବେ । ଆରେ ମୋତେ ଡାକୁଛ କି ଆମ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର ତେଣୁ ମୁଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛି ବାକି ଆଉ କ'ଣ କରିବି । ବାକି ତ ରିଦ୍ଧି ସିଦ୍ଧି କରୁଥିବା ଲୋକ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ମୋର କାମ ହେଲା ନର୍କକୁ ସ୍□ର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିବା । ତାହା ତ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଆଦି ସନାତନ ହେଉଛି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ବାକି ସବୁ ତା' ପରେ ଆସିଛି । ଅରବିନ୍ଦ ଘୋଷ ତ ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି ତଥାପି ଦେଖ ତାଙ୍କର କେତେ ଆଶ୍ରମ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ

ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଯେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରୁହ । ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ତ ପତିତ ହୋଇ ଆସିଛ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ତ ବିକାର ନ ଥାଏ ।

ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଏବଂ ସିଢିର ଚିତ୍ର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ । ଏଥିରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ବୁଢୀମାତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦରକାର, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ କିଛି ବୁଝାଇ ପାରିବେ । କାହାକୁ ବି ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ଦେଖାଇ କୁହ - ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏସବୁ ବୁଝାଇବା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ବୁଢୀ ମାତାମାନେ ବସି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝାଇଲେ କେତେ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଯିବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ରହିଛି । କହିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ଲେଖାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ପଢ । ଏହାକୁ ପଢିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମକୁ ନାରାୟଣୀ ନିଶା ଅଥବା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ପଣିଆର ନିଶା ଚଢିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରୁଛି, ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାଳୁ ହେବା ଦରକାର । ତେବେ ନିଜ ଉପରେ କଲ୍ୟାଣ ସେତେବେଳେ କରିପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଉପରେ କଲ୍ୟାଣ କରିବ । ବୁଢୀମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଏଭଳି ଯୋଗ୍ୟ କର ଯାହାକି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସେବା ପାଇଁ ଯଦି ବାବା କହିବେ ଯେ ୮-୧୦ ଜଣ ବୁଢୀ ମାତାଙ୍କୁ ପଠାଇ ଦିଅ ତେବେ ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଆସିଯିବେ । ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ସମ୍ମୁଖରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ଖୁସୀ ଲାଗିଥାଏ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବି । ତେଣୁ ଯେତେ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତେ ପାପ କଟିବ । ଦେଖ ଲଫାପା ଉପରେ ଛପା ହୋଇଛି - ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ, ଏକ ଭାଷା... ତାହାର ଜଲ୍ଦି ସ୍ଥାପନା ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କେବେ ବି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ରୁଷିବାର ନାହିଁ, ବାବା ଆମକୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ କେବେ ବି ନାରାଜ ହେବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମତଭେଦ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସହିତ, ପୁରୁଣା ଦେହ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ପିତା, ସତ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚୋଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଚାଲି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ତପସ୍□ୀ ସ୍□ରୂପ ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତିଗୁଡିକର ଅନୁଭୂତି କରାଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ବିଧାତା ଭବ ।

ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ସାରା ବିଶ୍□କୁ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସହିତ ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରାଉଛି ସେହିପରି ତୁମେ ତପସ୍□ୀ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ତପସ୍□ୀ ସ୍□ରୂପ ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତିର କିରଣର ଅନୁଭୂତି କରାଅ । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଜମାର ଖାତାକୁ ବଢାଅ, ତା’ପରେ ଜମା କରିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡିକୁ ମାଷ୍ଟର ବିଧାତା ହୋଇ ଦେଇଚାଲ । ତପସ୍□ୀ ମୂରତର ଅର୍ଥ ହେଲା ତପସ୍ୟା ଦ୍□ାରା ଶାନ୍ତିର, ଶକ୍ତିର କିରଣ ଚାରିଆଡେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହେବାର ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ନିଜେ ନିର୍ମାଣଚିତ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଚାଲ - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସଚ୍ଚା ପରୋପକାର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ଏବେ ଲଗନର ଅଗ୍ନିକୁ ପ୍ରଜ୍□ଳିତ କରି ଯୋଗକୁ ଜ୍□ାଳା ରୂପ କର ।

ଏବେ ସମସ୍ତେ ତୁମକୁ ଭଲ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଏଭଳି ପ୍ରେରଣା ସେମାନଙ୍କୁ ମିଳୁନାହିଁ । ତେବେ ଏହାର ଏକମାତ୍ର ବିଧି ହେଲା - ସଂଗଠିତ ରୂପରେ ଜ୍□ାଳା ସ୍□ରୂପ ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ହୋଇଯାଅ । ସେବାଧାରୀ ଅଟ, ସ୍ନେହୀ ଅଟ, ଏକ ବଳ ଏକ ଭରସାବାଲା ଅଟ, ଏହା ତ ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନର ସ୍ଥିତି ବିଶ୍□ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯାଉ, ତାହା ହେଲେ ସମସ୍ତେ ପତଙ୍ଗ ଭଳି ତୁମ ଚାରିପାଖରେ ଘୂରି ବୁଲିବେ ।